

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 65.

24de Møde.

Onsdagen den 6te Marts.

(Forts.)

Ordføreren (forts.): Iffedestomindre har man ikke fundet Følge til at andrage paa en Forandring af denne Bestemmelse; idet man har meent, at burde gaae ud fra den Forudsætning, at der i Rigsretten ikke vilde komme nogen Dommer, som jo i alt Fald vilde være istand til i det Væsentlige at begrunde sin Anskuelse om Sagens Udfald, og derpaa at kunne støtte et Votum; og idet man antager, at da Dommerne af Høiesteret og Landstingsmand vilde faae skiftevis Sæde i Retten, saa vilde i alt Fald den Høiesterets-Næstfor, som var den næstnæderste, kunne fuldstændiggjøre, hvad der maatte mangle i det første Votum. Dette sidste kunde jo være lige rigtigt i Resultatet, om det end ikke var saa fuldstændig begrundet som den, der havde mere Dvøsel i den Art Forretninger, vilde være istand til at begrunde det. En anden Fremgangsmaade, som maaffee kunde være tjenlig i saadanne Tilfælde var, at Retten valgte en Referent, som kunde votere først i Sagen. Men af de Grunde, som jeg allerede har anført, har man ikke fundet det nødvendigt, at andrage paa nogen Afvigelse i den Henseende fra Loven, der jo stemmer med Forretningsordenen i Høiesteret. — I det andet Affnit af § 22 formener Udvalget, at der bør skee en Forandring i den Retning, at Loven ikke bør befale, at Rigsrettsdommerne skulle dictere deres Vota til Stemmegivningsprotokollen. Det maa vel være overladt den enkelte Dommer, om han vil dictere eller votere frit, og jeg tvivler om, at det vil være til Fordeel for Voteringen, at Enhver skal dictere til Protokollen, hvad der vil blive Indholdet af hans Votum. Derfor have vi andraget paa en Forandring, der skulde gaae ud paa „Samtlige Vota tilføres en i Overens-

stemmelse med § 7 indrettet Stemmegivningsprotokol“, og det er da overladt enhver Voterende, paa hvilken Maade han vil lade sit Votum føre til Protokols. Det sidste Punktum har man formeent burde aldeles udgaae, da det er Noget, som følger af sig selv, at Sagen paakendes i Overensstemmelse med de gjældende Love. I det tredje Affnit af § 22, er der andraget paa forskjellige Forandringer af Lovudkastet, for at give det et mere fyldestgjørende Indhold, saaledes at de Ord „og Tvivlen ikke efter almindeligt antagne Fortolkningsregler med Sikkerhed kan løses“, hvilke Ord ere for specielle efter vor Formening, skulle gaae ud, og at man istedet derfor skulde tilføie de Ord „i fornødent Fald“ paa den Maade, at det kom til at lyde „bør derom i fornødent Fald særskilt votes.“ Jeg troer ikke, at Loven bør udtale de Tilfælde, som skulde fremkalde særlig Votering, men at det bør staae uden saadan Bestemmelse i Loven; ellers kunde let Loven blive snævrere end de Tilfælde, der kunne møde i Livet. Man har ogsaa formeent, at i Slutningen af det 3die Affnit burde de Ord „de anvendte Lovsteder“ forandres til Udtryk af en større Almindelighed, og man har derfor foreslaaet, „de Lovgrunde, hvorpaa Dommen er bygget“, idet nemlig Dommen ikke behøver directe og alene at slutte sig til visse Lovsteder, og det derfor er rigtigere at udtale det, som Udvalget har foreslaaet, nemlig at en Angivelse skal finde Sted af Sagens Gjenstand og af de Lovgrunde, hvorpaa Dommen er bygget. I det 4de Affnit har man ligeledes fundet Anledning til forskjellige Redactionsindstillinger, for at fjerne de Udtryk, som deels synes at være for indskrænkede og deels at være overflødige, ligesom ogsaa enkelte Ord maaffee kunne gives paa en rigtigere Maade end i Udcastet. Jeg skal ikke gjentage, hvad der i den Henseende er indstillet, da det foreligger i Betankningen; men forsaavidt der tales om Underkriften i Protokollen,